

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi



↻ Mehmet Akif Ersoy ↻ Tacettin Şimşek ↻ Tayyib Atmaca ↻ M. Nihat Malkoç
↻ Mehmet Pektaş ↻ Hacı Musa Tuncer ↻ Nurgül Kaynar Yüce ↻ Mehmet Baş
↻ Celil ınkır (Delibal) ↻ Halit Yıldırım ↻ Salman Kapanođlu ↻ Mustafa İmir
↻ Ali Kemal Yiđit ↻ Ercan Sađlam ↻ Mehmet Osmanođlu
↻ Şamil Bozoklu ↻ Osman Gazi Tura

58. Sayı Aralık 2022

❖ Mehmet Pektaş

Piyango Talihsizi

Emekli olduktan sonra her gün çarşıya inip belediye önündeki bankalarda vakit öldürmeye başladım. Benim gibi maaşından başka geliri olmayan pek çok emekli kahveye mahveye gitmeyip gününü burada geçiriyordu. Susayanlar, buradaki hayrattan suyunu içiyor; sıkışanlar, ücretsiz belediye tuvaletini kullanıyordu. Akşam da belediye otobüsüne 65 yaş kartlarıyla ücretsiz binip evlere dağılıyorduk. Daha ne isteyelim!

Geçen gün bankta oturup tespah şakırdattırken iki delikanlı geldi yanıma. İkisi de üniversite öğrencisiymiş. Bir anket yapıyorlarmış:

“Yardımcı olur musunuz?” dediler. Parti, pırtı meselesi soracaklar zannettim. Şöyle içimi bir dökerim düşüncesiyle “Olur.” dedim.

İlk soru: “Hayatınızın en mutlu günü?” Bu soruyu duyunca tepemden dumanlar çıkmaya başladı. Nasıl sinirlendim, nasıl kızdım anlatamam. Gönül kaldır bastonu şunların kafalarını ikiye böl dedi. Neyse ki kendimi tuttum. Söylenerek yerimden kalktım gittim. Gençler oldukları yerde donup kaldılar. Etraftan: “Ayıp ayıp!” “Saçından, sakalından utan!” “Delirmiş galiba!” “Koskoca adam!” gibi sözler edenler oldu.

Eve varınca düşündüm, çocukların ne günahı var canım! Nereden bilsinler benim hayatımın en güzel gününün aynı zamanda en kötü günü olduğunu? Ama elimde değil, hatırladıkça hem sinirleniyorum hem de içim yanıyor: “Ahh ah!” diye haykırışım geliyor.

Yirmi beş seneye yaklaştı. O zamanlar daha emekli olmamıştım. Aşırı derecede şans oyunu düşkünüydüm. Toto, loto, tombala piyango, kazı kazan, at yarışı ne bulursam oynardım. Peki, kazanıyor muydum? Ancak amorti vururdu o kadar. Çünkü aldım mı seri bilet alırdım. Kemal Sunal’ın Korkusuz Korkak filminde bir piyangocu vardı: Amorti Kazım. Arkadaşlar arasında benim de adım Amorti Kazım’a çıkmıştı.

Bazı zamanlar ipin ucunu kaçırdığım oldu. Birkaç defa karım babasının evine gitti. Her seferinde yeminler edip geri getirdim onu. Haftasına varmadan da yeminimi bozup eskisinden daha fazla oynamaya başladım. Evet, kumar kötü bir alışkanlık ama inanır mısınız benim kumardan başka hiçbir

kusurum yoktur. Zıyanlığa gitmem, içki içmem, sigaradan tiksindiririm, bırakın gazinoyu, pavyonu mahalle kahvesine bile gitmem. Piyango bayisinin yol üstünde olduğunu da hesaba katarsak evden işe, işten eve...

Yıl 1999. O sene büyük ikramiye tam 1 trilyon. Piyango tarihinde ilk defa büyük ikramiye olarak trilyon verilecek. Bilet gişelerinin önündeki kuyruklar uzayıp gidiyor. Maaşımın yarısını piyango biletine bastım, 100 tane bilet aldım. Her zaman olduğu gibi bu defa da büyük ikramiyenin bana çıkacağını hissediyordum. O sıralar hanımla yeni barışmış ve yine bir daha şans oyunu oynamaya çağırma söz vermiştim. Son kavga çok çetin geçtiğinden biletlerimi eve götürmedim, iş yerimdeki masanın çekmecesine koydum. Duysa kıyameti koparacağını biliyorum.

Yılbaşını her sene olduğu gibi televizyon izleyerek geçiriyorduk. Hanım mısır patlattı, meyve ve çerez getirdi. Şarkı, türkü derken piyango çekilişine sıra geldi. Hanım bana yandan yandan bakıp çekilişe karşı ne tepki vereceğimi kontrol ediyordu. Açık vermemem lazımdı. Zaten biletler de yanımda olmadığından rahattım. Hanımın gözüne girmek için fırsatı kaçırmadım:

“Yahu hanım deyiştir şu kanalı.” dedim.

Eşim gözlerini bana dikti, şaşırılmıştı. Kahırlı kahırlı konuştu:

“Seversin sen böyle şeyleri. Sesini açayım istersen.” dedi.

Umursamaz bir tavır takınarak:

“Eskiden olsa belki...” dedim.

Eşim benim yılbaşı bileti almadığıma inanamamıştı. Üstüne basa basa sordu:

“Yani sen bu yılbaşında bilet almadın mı?” dedi.

Kendimden emin bir şekilde:

“Alsam getirir, kontrol ederdim.” dedim.

Sonra da fındığa fıstığa daldım. Hanım bakışlarını bir süre üzerimde gezdirdi. Benim gerçekten piyango çekilişi ile ilgilenmediğime kanaat getirdikten sonra kumandaya uzandı:

“Nereyi istersin, hangi kanalı açayım?” dedi.

“TGRT’yi aç, Mahsun Kırmızıgül çıkacaktı.” dedim.

Eşimin keyfi yerine geldi. Televizyondaki şarkı-

lara eşlik ederek keyifli bir yılbaşı geçirdik.

Ertesi gün tatildi. Tüm gazeteler piyango çekilişinin sonuçlarını veriyordu. Gazete tükenmesin diye sabahtan gidip bir tane aldım. Biletler yanımda olmadığından ikramiye çıkıp çıkmadığını bilmiyordum. Bir ara aklıma bizim dairenin hizmetlisi Yaşar'ı bulup daireyi açtırmak geldi. Yılbaşında köye gideceğini söylemişti. Bunu hatırlayınca hiç olmazsa biletlerin numaralarını bir kâğıda yazsaydım keşke, diyerek markete geri döndüm. Biletleri kontrol etmek için ertesi günü beklemek zorundaydım. Gazetenin piyango ekini ayırıp bizim bakkal Himmet'e teslim ettim. "Yarın gelip alacağım aman iyi bir yere koy." diye sıkı sıkı tembihledim. Hazır hanımın güvenini kazanmışken tekrar sarsmak istemiyordum. Neme lazım gazete ekini cebimde falan bulur...

2 Ocak sabahı erkenden bakkala gidip bir gün önce bıraktığım eki aldım. Koşar adım dairenin yolunu tuttum. Hemen masama oturup biletleri kontrol etmek istiyordum. Kapıdan içeriye adımımı atmıştım ki Yaşar'ın sesi duyuldu:

"Müdür Bey herkesi acil toplantıya çağırıyor."

Hayda! Yeni yılın ilk gününde sırası mıydı bu toplantının? Emir demiri keser demişler. Tüm memurlar müdürün odasına doluştuk. Müdürün konuşması uzadıkça ben kıvrım kıvrım kıvraniyorum. Farkında olmadan bacaklarımı sallıyorum, ayaklarımı birbirine sürtüyorum. Bu halim müdürün gözünden kaçmadı.

"Hayrola Kazım Bey. Bir sıkıntın mı var?" dedi.

"Müdürüm biraz rahatsızım da..." diyerek lafı geveledim. Müdür:

"Tamam, sen çıkabilirsin." dedi.

Aceleyle odama giderken bizim amcaoğlu Mesut'la burun buruna geldik. Keçinin sevmediği ot burnunun dibinden bitirmiş ya işte o hesap. Bu adam işi düşmedikçe yanıma gelmez, işini hallettirmeden de gitmez. Pıntilikte de üstüne yoktur. Birlikte odama geçtik, çayları içerken cebinden bir bilet çıkardı:

"Sen gazete almışsındır, şunu bir kontrol edelim." dedi sırtarak.

Bizim Pinti Mesut'un sebab-i ziyareti belli olmuştu. Gazeteye para vermemek için yanıma gelmiş. Ceketimin cebinden gazeteyi çıkarıp önüne koydum. Mesut, listeyi hızlıca taradı:

"Yine amorti bile yok." deyip bileti parçalara ayırdı. "Sana çıktı mı amorti?" dedi. Çekmecedeki

bilet destesini çıkardım. Gülerek:

"Ben seri aldım, amorti garanti." dedim.

Gazetenin bir sayfasını amcaoğlu Mesut'a verdim. Diğer sayfayı da kendim kontrol etmeye başladım. Çöpü de ikimizin erişebileceği bir köşeye çektim. Amorti çıkanları ayırıyoruz, geri kalanları çöpe atıyoruz. Biletlerden birine gelmiştim ki gözlerime inanamadım. Tekrar tekrar baktım rakamlara. Elim ayağım titremeye başladı. Gazetede ki numara ile biletimdeki aynıydı. Yerimden sıçradım:

"Allahhh!" diye bağırdım. Çeyrek biletime tam 250 milyar isabet etmişti. Sesimi duyan diğer memurlar saniyeler içerisinde odamın kapısına geldiler. Elim ayağıma dolaştı, gazeteyi buruşturup arkaya attım. Kapıdakiler ne olup bittiğini, neden bağırdığımı merak ediyorlardı.

"Niye bağırdın, n'oldu?" dediler.

"Ben, ben, ben bağırmadım!" diye kekeledim.

"Kim bağırdı o zaman?" dediler.

Amcaoğlunu gösterip:

"Bu bağırdı." dedim. Amcaoğlu itiraz edecek oldu. Ona okkalı bir tokat patlatıp:

"Ne bağırıyorsun lan?" dedim. Kapıdakilere saçma sapan kaş göz işaretleri yapıp:

"Siz gidin ben onunla ilgilenirim." dedim. Arkadaşlar hiçbir şey anlamamıştı. Sonra elimi kaldırıp "deli" anlamında oynattım. Bunun üzerine kapıdakiler dağıldı. Bu defa da amcaoğlu ayağa kalkıp gırtlığıma sarıldı. Boğazımı elinden zor kurtardım:

"Çıktı oğlum, ikramiye çıktı!" dedim.

İkimiz birlikte tekrar tekrar kontrol ettik bileti. Numaralar doğruydı. Zengin olmuşum. Bundan sonra kira derdine, işe gitmeye son. Otobüs, dolmuş beklemeye son; müdürden, amirden azar işitmeye son; aybaşı beklemeye, ev sahibine, markete, taksit ödemeye, utana sıkıla arkadaşlardan borçlar istemeye hatta kumara bile son be, kumara bile son!

Karımı arayıp müjdeyi verecekken içimdeki ukdeyi hatırlayıp vazgeçtim. En büyük hayalim büyük ikramiyeyi kazanınca parayı sırtıma vurup eve götürmek, her tarafa saçmak ve beni ikiye bir terk eden karımı paraya gömmektir. Bunu gerçekleştirecektim. Piyango İdaresine gitmek için kimseye bir şey demeden daireden çıktım. Tabii amcaoğlu Mesut da yalanarak peşime düştü. Bir taksit çevirecek oldum, o zamana kadar türlü bahaneler-

le külüstür arabasını bana vermeyen Mesut atladı. Sırtımı sıvazlayarak:

“Benim Kartal ne güne duruyor emmoğlu?” dedi.

Ağzımdan kötü bir kelime çıkacaktı kendimi tuttum. Yanımda birinin bulunması fena olmazdı. Ne olur ne olmaz!

Piyango İdaresine gidip bileti ibraz ettik. Çekimizi aldık. Oradan da doğruca bankaya... Hayatımda görmediğim ilgiyi bankacılardan gördüm. Parayı çekmemem için çok yalvardılar. İkna olmadım tabii ki. Parayı son kuruşuna kadar çekecektim. Bankadaki görevliler meblağ çok yüksek olduğu için parayı ancak ertesi gün hazırlayabileceklerini söylediler. Bankadan çıktık.

Mesut:

“Amcaoğlu bunu kutlayalım.” dedi.

Eve gitmeyi düşünürken aklımı çeldi. Geç saatlere kadar hiç alışık olmadığım mekânlarda eğlendik. Eski kulağı kesiklerden olan pinti Mesut, her gittiğimiz yerde hesabı ödedi. Gecenin bir vakti yorgun argın bir otele vardık. Sabah kalkar kalkmaz önce nalbura uğrayıp bir çuval aldık, ardından bankanın yolunu tuttuk. Paraları çuvala doldurduğum gibi sırtıma vurdum. İşte hayatımın en mutlu anları... Bankadakilerin şaşkın şaşkın bakmalarına aldırmadan ihlaya ihlaya yürüyordum. Mesut ucundan tutacak oldu. Elletmedim. Bankadan çıktık. Arabayı epey uzağa park etmişiz. Bir ara çok yoruldu. Soluklanmak için bir otobüs durağına oturduk. Birer sigara yaktık.

O anda karşımızda bir kaza olmasın mı? Herkes gibi biz de koştuk. Ben de her gün bir çuval parayla dolaşıyor değilim ya unutuvermişim. Çuvalı almadan kalktım. Mesut’un da aklına gelmedi. Kaza basit bir kazaymış. Ölen yaralanan olmadığı gibi arabalarda doğru dürüst hasar bile yok. Ama millete eğlence lazım. Arabaların etrafını çevirdiler. Her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Kimisi “Polis çağıralım.” diyor, kimisi “Polise gerek yok anlaşınlar.” Taraflar anlaşmaya karar verdi. Bu defa da başka bir tartışma başladı. Kalabalığın bir kısmı kırmızı hatalı diyor, bir kısmı mavi... Ortalık karıştı, şoförler başladılar kavgaya. Bizim amcaoğlu ayırayım derken arada kalmasın mı? Ağzının üstüne bir yumruk yedi, dudakları kanamaya başladı. Daha da dayak yiyecekti belki asıldım çektim aradan. Cebimden bir mendil çıkarıp dudağına bastım. Arabaya gelinceye kadar kan

durmadı. Arabanın yanında bizi başka bir sürpriz bekliyordu. O zamanlar teyp hırsızlığı furyası var. Amcaoğlunun da yan camı kırıp teypi yürütmüşler. Amcaoğlu dudağının acısını unuttu.

“Daha bir hafta olmadı alalı.” diye dövünmeye başladı. Sırtını sıvazladım:

“Amcaoğlu giden teyp olsun bir değil beş tane alırım ben sana.” dedim.

O an aklımıza çuval geldi. Aynı anda:

“Eyvah!” diye bağırdık. Geldiğimiz yöne doğru fırladık. Mesut koşarken:

“Nereye bıraktın?” diye sordu.

“Durakta kaldı galiba.” dedim. Koştuk. Durak karşıdan göründü, caddeyi trafiğe kapatmışlar. Etraf boşalmış. Uzaktan polisler görünüyor. Şoförlerin kavgası büyüdü mü acaba diye düşünüyorum.

Mesut bir şeyleri fark etmiş, avazı çıktığı kadar bağıyor:

“Durun!”

Çuval olduğu yerde duruyordu. Ben içimden şükrediyordum. Koşup çuvalımı kucaklamak istedim. Polisler duvar olup dikildi önüme:

“Bombalı paket var geçemezsiniz.”

“Ne bombası, o benim! Hem de içinde...” der demez müthiş patlama sesi duyuldu. Yer yerinden oynadı sanki. Ayaklarım yerden kesildi birkaç metre geriye savruldu. Bağrı, çığı, siren sesleri... Ortalık ana baba gününe döndü. Yattığım yerden iyi kötü doğruldu. Üzerime kâğıt parçaları yağmaya başladı. Bir de baktım ki bunlar kâğıt değil para hem de benim paralarım. İşte hayatımın en kötü anı... Sonradan durum anlaşıldı. Durakta bizim oturduğumuz bankın altına saatli bomba yerleştirmişler. Bomba kimsenin dikkatini çekmemiş. Benim unuttuğum çuvalı görenler polise şüpheli paket ihbarı yapmışlar. Polis güvenlik önlemi almış, yolu trafiğe kapatmış, bomba imha uzmanının gelmesi beklenirken bom! Benim çuval sayesinde büyük bir facia önlendi ama olan 250 milyara oldu. Hastane, karakol derken akşamı ettik. Ağlaya ağlaya eve döndüm. Karım bilet aldığı-mı anlayınca yine evi terk etti. Ertesi gün dairenin yolunu tuttum. Bir gün önce işe gelmediğim için hakkımda tutanak tutulmuş. Müdür:

“Dünden beri neredeydin? Soruşturma açacağım.” dedi.

Yalvardım, yakardım, adam insafa gelip affetti beni. Akşam da gittim, bir daha kumar oynamaya-çağıma yeminler edip karımı geri getirdim.